

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА

Представка бр. 40234/16
АМИС ТЕЛЕКОМ ДОО против Србије

Европски суд за људска права (Друго одељење), на заседању Одбора
17. маја 2022. године у саставу:

Jovan Ilievski, *председник*,

Branko Lubarda,

Diana Sârcu, *судије*,

и Hasan Bakırcı, *заменик секретара Одељења*,

Имајући у виду:

представку (бр. 40234/16) против Републике Србије коју је 24. јуна 2016. године, према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција“), Суду поднела српска компанија Амис Телеком доо, (у даљем тексту: „компанија подносилац представке“), коју је заступао г. Д. Нинковић, адвокат из Београда;

одлуку да се о представци обавести Влада Републике Србије (у даљем тексту: „Влада“), коју заступа њена заступница, гђа З. Јадријевић Младар;

Запажања страна у спору;

Након већања, одлучује како следи:

ПРЕДМЕТ СПОРА

1. Компанија подносилац представке се жалила на мешање у њено право на слободу изражавања и имовинска права, а нарочито што није добила дозволу за постављање бежичне мреже за реемитовање кабловских телевизијских и радио програма и пружање интернет услуга претплатницима у Београду, као и на недостатак делотворног домаћег правног лека у том погледу. Такође се жалила на дужину трајања управног поступка у вези са издавањем дозволе.

COUNCIL OF EUROPE

CONSEIL DE L'EUROPE

2. Компанија подносилац представке се 4. марта 2005. године обратила Министарству за капиталне инвестиције, које је у то време било надлежно за ову област (у даљем тексту: „Министарство“), тражећи дозволу за постављање и рад мреже предајника у одређеном фреквентном опсегу. Министарство није донело формалну одлуку о наведеном захтеву.

3. Дана 27. августа 2005. године, на снагу је ступио нови закон којим се, између осталог, успоставља Регулаторна агенција за електронске комуникације и поштанске услуге (у даљем тексту: „Агенција“) као надлежни орган за решавање оваквих питања. Такође је уведен и нови систем издавања дозвола, према којем би се појединачна дозвола издавала на основу јавног позива за подношење понуда за ограничене фреквенције, док би се општа дозвола издавала на основу стандардних услова. Пошто Агенција такође није донела било какву званичну одлуку о захтеву компаније подносиоца представке, компанија подносилац представке је 4. јула 2007. године поднела тужбу због ћутања управе. Управни суд је 8. новембра 2012. године усвојио жалбу, и наложио Агенцији да у року од тридесет дана одлучи о захтеву од 4. марта 2005. године. У поступку који је уследио, Агенција је два пута одлучила да одбије захтев компаније подносиоца представке. У својим одлукама, она је утврдила да је предметна дозвола обухватала низ фреквенција које су могле бити купљене само путем јавног тендера, при чему такав поступак није одржан у предметном случају. Упркос том налазу, Агенција је даље закључила да није надлежна да се бави захтевом компаније подносиоца представке који је поднет Министарству. Управни суд је обе те одлуке поништио. У међувремену, 28. децембра 2015. године, одлучујући о уставној жалби коју је поднела компанија подносилац представке, Уставни суд је утврдио повреду права компаније подносиоца представке на суђење у разумном року, и досудио јој износ од EUR 500 на име нематеријалне штете, док је преостали део уставне жалбе одбацио као преурањен. Агенција је 7. јуна 2021. године одбила захтев од 4. марта 2005. године, сматрајући да у складу са релевантним плановима дистрибуције фреквенција, тражени опсег фреквенција није доступан за намераване активности компаније подносиоца представке. Поступак у вези са накнадном жалбом компаније подносиоца представке на ту одлуку је тренутно у току пред Управним судом.

4. Компанија подносилац представке се жалила на повреду својих права из чланова 6, 10. и 13. Конвенције и члана 1. Протокола бр. 1. уз Конвенцију.

ОЦЕНА СУДА

5. Што се тиче притужбе по члану 10. о наводној повреди права компаније подносиоца представке да саопштава информације и идеје, Влада је оспорила њену прихватљивост по више основа у вези са неисцрпљивањем домаћих правних лекова. Суд сматра непотребним да се детаљно бави овим примедбама, јер је ова притужба у сваком случају неприхватљива из следећих разлога.

6. Рекапитулација општих принципа који се односе на плурализам у аудиовизуелном сектору је дата у предмету *Centro Europa 7 S.r.l. u Di Stefano против Италије* ([ВВ], бр. 38433/09, ставови 129-35, ЕСЉП 2012). Суд је већ закључио да би постојање одрживе алтернативе у организовању емитовања могло довести до компатибилности ограничења која су наметнута законом у овој области са чланом 10 Конвенције (види *Tele 1 Privatfernsehgesellschaft mbH против Аустрије*, бр. 32240/96, став 40, од 21. септембра 2000. године, о немогућности добијања дозволе за приватно земаљско емитовање).

7. Влада је тврдила да ограничење, које произилази из измена закона, у погледу коришћења фреквенција које је тражила компанија подносилац представке за своју бежичну мрежу није било несразмерно, јер је компанија подносилац представке у сваком тренутку била у могућности да пружа своје услуге користећи друге технологије под општим режимом лиценцирања. Штавише, од 2012. године, према новим прописима, одређени опсег фреквенција је стављен на располагање бежичним мрежама на основу појединачне дозволе издате на захтев и без поступка јавног надметања.

8. Компанија подносилац представке није доставила коментаре као одговор на горенаведене аргументе.

9. Суд констатује да је нови закон који регулише сектор телекомуникација у Републици Србији ступио на снагу нешто више од пет месеци након што је компанија подносилац представке поднела захтев Министарству, и пре него што је Министарство донело било какву званичну одлуку у вези са наведеним захтевом. Компанија подносилац представке није поднела захтев за издавање дозволе према новом законодавству, и Суд није позван да апстрактно испита компатибилност овог законодавства са са Конвенцијом (види *TTele 1 Privatfernsehgesellschaft mbH*, цитиран горе, став 42.). С обзиром на информације које је пружила Влада и недостатак било каквог објашњења од стране компаније подносиоца представке којим би исте оповргла, Суд налази да је притужба у вези са мешањем у право компаније подносиоца представке да саопштава информације и идеје

непоткрепљена. Стога се иста мора одбацити као очигледно неоснована у складу са чланом 35, ставови 3. и 4. Конвенције.

10. У вези са притужбом према члану 1. Протокола бр. 1 уз Конвенцију, Суд констатује да компанији подносиоцу представке никада није додељена предметна дозвола, и да се стога не може сматрати да она има било какав имовински интерес, у смислу те одредбе, повезан са њеним коришћењем (упоредити са *Centro Europa 7 S.r.l. u Di Stefano*, цитиран горе, ставови 178. и 179.). С обзиром на информације доступне у спису предмета, такође не постоји ништа што би указивало на то да је сâм захтев за издавање дозволе довео до финансијских права и интереса који би се могли сматрати „имовином“ у смислу члана 1. Протокола бр. 1 уз Конвенцију; нити је компанија подносилац представке изнела такав аргумент (упоредити са *Anheuser-Busch Inc. против Португала* [ВВ], бр. 73049/01, ставови 76-78, ЕСЉП 2007-1).

11. Из овога следи да је притужба према члану 1. Протокола бр. 1 уз Конвенцију *ratione materiae* неспојива са одредбама Конвенције у смислу члана 35, став 3, те се мора се одбацити у складу са чланом 35, став 4. Конвенције

12. Пошто су суштинске притужбе компаније подносиоца представке према члану 10. Конвенције и члану 1. Протокола бр. 1 уз Конвенцију проглашене неприхватљивим, не постоји „основан“ захтев према члану 13. Конвенције (види, на пример, *De Tommaso против Италије* [ВВ], бр. 43395/09, став 180, од 23. фебруара 2017. године). Жалба компаније подносиоца представке према члану 13. је стога очигледно неоснована, и као таква се мора одбацити у складу са чланом 35, ставови 3(а) и 4. Конвенције.

13. Што се тиче приговора према члану 6. о дужини трајања управног поступка у вези са издавањем дозволе, Суд прво примећује да је поступак покренут 4. марта 2005. године. Међутим, период који треба узети у обзир је почео да тече тек од 4. октобра 2007. године, када је компанија подносилац представке уложила жалбу услед недостатка одговора на захтев. Управо тада је настао „спор“ у смислу члана 6, став 1. (види, *mutatis mutandis*, *Живаљевић против Црне Горе*, бр. 17229/04, став 75, од 8. марта 2011. године). Предметни период још увек није окончан.

14. Суд даље примећује да је компанија подносилац представке добила адекватно обештећење у вези са својом притужбом у погледу дужине трајања поступка. Конкретно, Уставни суд је закључио да је дужина трајања поступка била очигледно прекомерна, и доделио компанији подносиоцу представке износ од EUR 500. Тај износ одговара

33% накнаде коју би Суд досудио на име нематеријалне штете, у складу са својом праксом према члану 41. Конвенције, за период од 4. октобра 2007. године до 8. новембра 2012. године – што представља датум када је Управни суд наложио Агенцији да настави са случајем компаније подносиоца представке без даљег одлагања (упоредити са *Vesová против Словачке* (одл.), бр. 23788/06, од 18. септембра 2007. године). Што се тиче периода обухваћеног пресудом Уставног суда, компанија подносилац представке стога више не може тврдити да је „жртва“ у смислу члана 34. Конвенције. Што се тиче наредног периода, када је њен предмет прослеђен Агенцији, компанија подносилац представке је требала да поново тражи обештећење пред Уставним судом (ibid.).

15. Из тога следи да се предметна жалба мора одбацити у складу са чланом 35. ст. 1, 3. и 4. Конвенције као очигледно неоснована, као и услед неисцрпљивања домаћих правних лекова.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД, ЈЕДНОГЛАСНО,

Проглашава представку неприхватљивом.

Састављено на енглеском језику и прослеђено у писаном облику 9. јуна 2022. године.

Hasan Bakirci
Заменик секретара Одељења

Jovan Ilievski
Председник